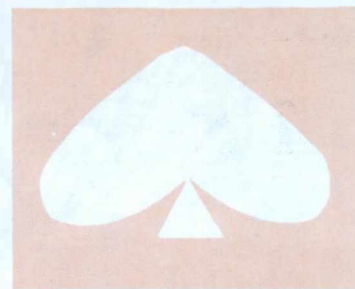


—...Păi noi, oricum reducem consumul de materie primă, că jumătate din ea se strică!



# urzica



*către directorul fabricii de  
produse refractare, Alba-Iulia*

Încă nu mi-am revenit pe deplin de pe urma șocului pe care l-am avut când poșta mi-a adus o corespondență despre activitatea dv. într-ale refractarelor. Am citit-o și am luat un carboxin. Am mai citit-o o dată și am luat un bromoval. Am mai citit-o încă o dată și am luat cinci valenale. Dacă o mai citeam de câteva ori, devastam o farmacie.

Correspondentul meu îmi scrie că, numai în nouă luni, fabrica ce cu onoare conduceți a înregistrat rebuturi în greutate de 3 863 tone. Asemenea tonaj l-am mai întâlnit numai la vapoare. Dacă vă aduceți aminte, transatlanticul «Titanic» avea, tot așa, un tonaj frumușel, dar s-a lovit de un iceberg și — bildîbîc! — s-a dus cu tonajul la fund. Dumneavoastră, cum se vede, tovarăși, n-aveți nevoie de iceberg ca să faceți tonajul praf. Aveți fabrica de refractare la dispoziție. Și nici ocean nu vă trebuie. Aveți Apa Sîmbetei..

Dar stați, oameni buni, să nu intrăm în panică! Că la dumneavoastră problema s-a analizat și nu-i chiar așa albastră. E drept că s-au rebutat 3 863 tone, ceea ce este egal cu 3 863 000 kg. Dar ce s-a rebutat, prieteni? Aur? Nu! Argint? Aș! S-au rebutat materiale refractare. Dacă se prăpădeau, să zicem 3 863 000 kg telemea de 17, era o pagubă zdravănă pentru oricine. Chiar dacă era telemea de vacă, de 15, paguba tot nu era de ici, de colo. Poftim, să fi fost și marmeladă melange de 5 lei ocua și încă ar fi fost o pagubă de toată frumusețea. Dar materialele refractare, dragi prieteni, nu fac nici un leu kilogramul, așa că la cele 3 863 000 kg abia dacă s-a calculat un fleac de 1 804 000 lei.

Asta-i toată paguba! Și chiar mă mir că se face atîta zarvă și pentru asta, pentru că rebuturile, cum bine știți, nu-s chiar ale dv. Le-ați cumpărat de la furnizorii de materie-primă din Anina și Suncuiuș, care v-au dat această materie-primă gata rebutată. Iar dv. ați luat aceste rebuturi ale furnizorilor și din ele ați făcut rebuturile dv. proprii care, așa cum s-a văzut mai sus, s-au calculat în greutatea transatlantice.

Ce-i drept, am mai luat un carboxin și în problema cu munții de materie-primă și cu mormanele de piese de schimb care par nefolosite. Dar zic iarăși, tovarăși: ce e materia-primă? E cumva cașcaval de Dobrogea de 25? Nu e. E șvaițer sau icre negre? Firește că nu. Toți munții și toate mormanele la un loc abia fac două milioane și jumătate de lei, care încă nu sînt rebut, ci zac numai în magaziiile dv., ce e drept, fără nici un folos, dar și fără nici o pagubă.

Nu mai vorbim de stocurile de utilaje nefolosite, care, în afară de faptul că valorează vreo patru milioane, alte activități nu desfășoară în fabrica ce cu onoare conduceți.

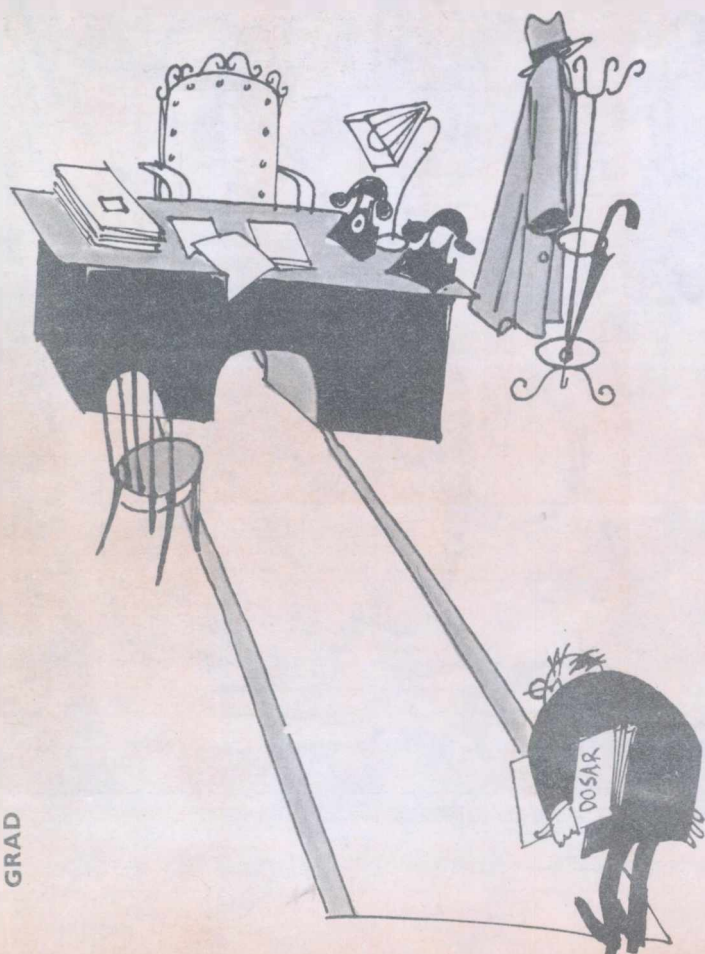
Fac o scurtă socoteală: aproape două milioane, plus încă peste două, plus patru, și mă ia din nou cu amețeli. Chiar dacă mă acuză cititorii că mă repet, eu nu rezist. Iau un carboxin.

Dumneavoastră ce faceți? Cum mai rezistați? Ce luați?

Eu zic să luați ceva măsuri. Ca nu cumva, pînă la urmă, să vi le ia alții.

«URZICA»

«EXEMPLARE» RARE



— Vă rog să mă iertați, tovarășe director, am crezut că sînteți în birou!...

TUDOR MUȘATESCU

## OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

*Din însemnările unui fluture*

- Cei mai fericiți fluturi, sînt cei care se nasc pe piepții unei ii de față mare.
- Fluturile «cap de mort» a fost șters, pentru totdeauna, din controalele lepidopterelor: era nazist.
- Noaptea, toate luminile mint.
- Nici o legătură între un fluture și un flușturatic.
- Totul în viață este să nu iei plasă cît trăiești.
- Toți fluturii sînt aviatori, dar nu toți aviatorii sînt... fluturi.
- Fluturii nu cîntă. Încîntă.
- Urăsc albinele fiindcă iubesc florile din interes. Le duc cu zăhărelul, ca să facă ele miere.
- Cînd își termină programul de zbor, fluturii... aflorizează.
- Cele mai naive femei sînt florile. Cred tot ce le spui la ureche, între două băți de aripi.
- Bătrînii sînt ca omizile. Își
- tîrăsc, prin grădini, fluturii defuncți.
- Nu omorîți fluturii cu dinamită, dar nici nu împușcați elefanții cu ace.
- Insectarul: osuar de aripi îmbălsămate.
- Fluturii «pirogravați» pe aripi sînt niște persoane de artizanat.
- Pe vremea bunicii, fluturii purtau cizme de lac și se numeau ofițeri de cavalerie.
- Aripile fluturilor sînt făcute ca să aplaude florile.
- Recunosc. Și muștele zboară. Dar cu obiective absolut diferite.
- Fluturile rău de gură trăiește pe ciulini.
- Frați fluturi! Păziți-vă de ace. Științele naturii nu se învață în insectar.
- De cînd lumea, oamenii se întrebă «ce e viața». Dar, e la mîntea cocoșului: viața, e un simplu anotimp.

# ÎNSEMNĂRILE UNUI INDISCRET

● Ceea ce admir mai mult la omul acesta este convingerea că-n toate neplăcerile ce i se întâmplă, n-are nici o vină.

● Eu îi cer entuziasm constructor și el îmi prezintă hîrtii în regulă.

● Tinerețea e nepăsătoare fiindcă are impresia că a cheltuit numai dobînda; bătrîni sînt îngrijorați fiindcă-și dau seama că se duce chiar capitalul vieții.

● Prefer stima femeilor decît iubirea lor, care, de cele mai multe ori, creează degradatoare intimități.

● Elogiînd pe Dumnezeu pentru perfecția operei sale, oamenii nu sînt sinceri. Altminteri nu i-ar atribui intențiile unei lumi mai bune pe lumea cealaltă.

● Un proverb catalan spune că lanul lîngă rîu, pomul în drum și femeia la fereastră n-au sfîrșit bun.

● Femeile te vor erou, dar îți interzic lupta.

● Unii spun: «sînt idealist», sau «sînt modest», sau «sînt generos», sau «sînt bine crescut» cu aceeași siguranță cu care ar spune «Sînt funcționar», sau «sînt artritic».

● Nu te lăsa ademenit de cea mai perfidă sirenă: convingerea că ești un nedreptățit; mania persecuției e colea.

● Femeia e ca boala: cînd devine cronică e mai puțin dureroasă.

● Una scrii dumneata, alta joacă actorii și alta înțelege publicul.

Apropo de activitatea unor cămine culturale.

T. PALL



— Mămico, Ionel mi-a dat întîlnire la următorul spectacol al căminului...  
— Foarte bine! Pină atunci are timp să-și facă și stagiul militar!

P. ALBU

În legătură cu defectuoasa amplasare a unităților comerciale în noile cartiere.



— Gigele, fii atent: iei troleibuzul, mergi șase stații, cobori, iei autobuzul și după trei stații iei tramvaiul, cobori la cap, intri la complex și iei de 2 lei muștar, dar repede!...



Imagini logodind după tipic,  
Ce trebuie-n sonet nu știu exact,  
Cînd dăruit ritmurilor în tact  
Aleg ori eludez ca să nu stric.

Un fulg, o șoaptă,-un zîmbet, un nimic  
Se stilizează-n gîndul strîns, compact,  
Și îmi servesc de-nchei cu muza pact,  
Chiar florile coroanelor pe-un dric...

Amare, acrișoare, dulci, incerte,  
Acele paste reci de amintire  
Le mozelesc ori crude, ori mai fierte...

Cu ele-mi amăgesc în nopți inerte,  
O foame rea și fără de oprire,  
Pe care domnii critici n-au s-o ierte!

VIRGIL GHEORGHIU



# O cronică în versuri



## DESPRE UNELE CRONICI ÎN PROZĂ

«Din zale s-a născut Attila», cea mai recentă premieră,  
Nu e nici piesă de moravuri și nici poem de atmosferă;  
Nu e compendiul filozofic, nici eposul bătrinei Grecii,  
Dar, cu vizibile tangențe, cuprinde toate-aceste specii.  
Mai clar: nu-i veche trageare și nu-i nici comedie nouă,  
Dar tocmai fi-ndcă nu-i nici una, ea este totuși amîndouă.

Clasificînd pe autorul acestui op, pot să susțin  
Că e-un Sofocle, dar și-un Beckett; e și Ionescu, și Racine.  
Și pentru că, tentat de antici, nici față de moderni nu-i surd,  
Rezultă astfel ipso facto că e și clasic și «absurd»!  
Îl felicit că abordează istorice coordonate,  
Deși am fi dorit o temă din contemporaneitate.  
Cum însă personajul poartă o pelerină de rolan,  
Se poate spune că Attila e și erou contemporan!

Într-adevăr, configurarea evocativului moment  
E un colocviu cu trecutul, un dialog plurivalent  
Ce e axat pe datul mitic, deși nonconformist și just,  
Păstrînd o-ncărcătură vastă de paseism arhi-vetust.  
E-un «Weltanschauung» al epocii, cu implicații actuale.  
Păcat numai că-s confluente incongruente și formale.  
Idea este clar expusă în replica subtil filtrată,  
Încît rămîne totdeauna exhaustivă, claustrată.  
Mai explicit: e-o disociere de adevăruri și istorii,  
În text desigur nebuloase, dar, în context, definitorii!

După ce-am descifrat subtextul și sensul piesei de mai sus,  
Să ne-ocupăm și de spectacol în spațiul nostru prea redus.  
Regia, foarte curajoasă, a inovat cu mult aplomb:  
Actorii toți au cap geometric: pătrat, sau poligon, sau romb!  
Deși am prins frînturi de replici, căci toți vorbeau șoptit, misteric,  
Și am văzut năluci și umbre, căci s-a jucat doar pe-ntuneric,  
Felicităm regia pentru soluțiile creatoare.  
Ce inedită viziune!... Ce stil modern de înscenare!  
Convinși că ea conferă piesei tot conținutul de idei,

I-am reprobă un singur lucru: nu ne redă mesajul ei!  
Scenografia ne servește un cadru searbăd, lamentabil,  
Însă, privit c-un ochi mai plastic, e totuși un decor notabil.  
Notabili sînt și interpreții care-n majoritatea lor  
Dînd rolului valențe proprii, s-au decantat de autor.  
Actorul titular, spre pildă, e excelent, e magistral,  
Deși în rolul lui Attila părea mai mult Armand Duval.  
Și eroina e perfectă, disimulînd fireasca jenă  
Că la etatea dumisale mai joacă roluri de mondenă.  
În general toți interpreții și-au construit rolul metodic,  
Jucîndu-l cu atît mai bine, cu cît era mai episodic.  
Dar dintre toți, incontestabil, cînd la castel urcară treapta,  
A fost de-a dreptul formidabil al șaselea ostaș din dreapta.  
Felicităm întreaga trupă care, în mod superlativ,  
E colectiv și e ansamblu, dar nu-i ansamblu colectiv!

Felicităm și teatrul care a promovat cu îndrăzneală  
Dramaturgia-autohtonă, producția originală.  
Dar îl felicităm de-asemeni, dacă istorica lucrare  
Ar fi lăsat-o mai departe să-și doarmă somnul în sertare  
Și-n locul ei monta o piesă cu rezonanță imediată,  
Deși nici tema lui Attila nu se cuvine neglijată!

În rezumat, deci, un spectacol ce trebuie vizionat.  
Dar dacă nu-l vedeți, v-asigur că nu-i deloc nici un păcat.  
Nu v-ați decis?... Hamletic dubiu!... Dar de m-ați întreba pe mine,  
V-aș spune conclusiv să faceți cum credeți voi că e mai bine!...

Criticus  
sau, mai exact I. BERG

## ERRATUM:

În numărul trecut al nostru, și tot la cronică de teatru.  
S-a strecurat iar o eroare: coloana 5 la rîndul 4.  
Deși errare est humanum, greșeala prea rebarbativă  
Ne solicită azi să facem rectificarea respectivă:  
Acolo unde se vorbește despre Infantele eroic,  
Rugăm, în loc de parabolic, să se citească paranoic!

BENEDICT GĂNESCU



Benedict Gănescu

# Fortuna

de MIHAIL JOLDEA

Nori grei de ceartă se adunau grăbiți deasupra apartamentului lui Nae (botez) Nae (familie), plus un «T» răstignit între cele două nume asemănătoare. Nae își căuta de o jumătate de oră ochelarii. Primul tunet fu prelung și urmă imediat după trăsnetul întrebării:

— Pentru ce mi se umblă pe birou?

Al doilea trăsnet fu vocea ascuțită ca un ac a acelei ce purta de 20 de ani numele de madam Nae.

— Afară de tine, nu umblă nimeni pe biroul tău. Tu le încurci pe toate.

Micul Mircică, eșantionul familiei Nae, rămase cu mina dreaptă în sus înarmată cu tocul și cu limba afară, ca un prepelicar la pîndă.

— Eu le încurc pe toate? Mă mir că ai tupeu să vorbești! Cine a trimis scrisoarea pentru tanti Laura, unchiului Gore, în care îl făceai cu ou și cu oțet?

Mircea privea fermecat cînd în dreapta, cînd în stînga. Madam Nae porni la atac.

— Tu mă învinuiești de zăpăceală? Tu, care i-ai spus lui Mișu la nuntă «condoleanțele mele»? Ții minte, Mircică, dragul mamei?

Mircică privea la cei doi ca la un meci la televizor. Rămase cu ochii la tată-său, care se pregătea să șuteze.

— Puțin îmi pasă de Mișu! Și tot eu am avut dreptate că, pînă la urmă a divorțat! Este, Mircică?

Meciul devenise palpitan. Mingea trecu pe lingă poarta lui madam Nae.

— Dacă faci pe profetul, atunci n-ai decît să-ți găsești ochelarii și singur! N-am dreptate, Mircică?

Madam Nae trase un șut puternic.

— ...Eu nu-s obligată să-ți văd de lucruri! Nu-i așa, Mircică?

Nae atacă impetuos.

— Pot să știu și eu ce obligații ai?

Madam Nae (gest de martiră creștină aruncată în mijlocul fiarelor).

— De a găti... de a face curat... de a slugări...

— Gătit? Dacă crezi că zgura aia neagră din cratiță se numește mincare te înșeli amarnic!

— Dacă nu-ți place, n-ai decît să-ți angajezi femeie de serviciu!

Nae aruncă agurida cuvintelor sîsiit, ca un șarpe cînd e gata să-și atace prada.

— Și atunci pentru ce m-am mai însurat? Spune și tu, Mircică.

Madam Nae, biată gazelă, se apără arzînd șarpelui o copită drept în burtă.

— De ce te-ai însurat? Pentru că altfel nu puteai să te descurci!

Gura lui Mircică (fructul dragostei) se deschise pînă la urechi, ca un ecran panoramic, iar sonorul gilgii perfect în fundul gîtului. O palmă venită nu știu de unde închise gura lui Mircică, cu muscă cu tot.

(Era una care tocmai se așezase pe buza de jos).

— Să nu rizi de tat-tu că te trăsnesc!

Nae, posesorul ochelarilor pierduți, își amenința odrasla cu un viitor ce fusese trecut.

— Așa, acum ucide copilul... atît ți-a mai rămas de făcut!

Mircică urlă preț de cinci secunde, după care rămase iar cu gura căscată, urmărind fazele meciului. Musca zburase voioasă din gură evoluînd pe nasul mic și pistruiat al demnului urmaș.

— Să nu-și bage nasul unde nu-i fierbe oala!

După această zicală celebră, Nae rămase o clipă pe gînduri.

— Unde am rămas? întrebă madam Nae.

— La «Așa, acum ucide copilul! Atît ți-a mai rămas de făcut!» îi aminti Mircică.

Două palme gingașe se lipiră de obrajii lui, silindu-l să închidă din nou gura (caz fortuit) împreună cu musca ghinionistă care iar își stabilise reședința pe buza de jos a celui premiat cu «Palmele materno».

— Dacă tată-tău mi-a distrus viața, ție nu ți-e permis să fii obraznic cu mine!

Mircea sbieră din nou cit putu de tare preț de două secunde, eliberînd musca ce i se așezase de data asta pe căpățîna tunsă ca o miriște.

— Sigur! Adică dacă bietul copil sesizează ridicolul situației, gata cu plesnitul!

Și Nae-tatăl mîngiie patern dovecelul țuguiat al odorului.

— Aș vrea să știu cine te-a adus acasă cînd te-a pierdut acum zece ani, zăpăcitul de tată-tău? Cine era ridicol?

Mircică făcu din nou gura ecran panoramic sonor. O palmă venită ca un avion în picaj uni cele două fălci ale celui care era luat drept arbitru.

— Chiar așa să fie! bubui Nae, dar tu n-ai dreptul să faci haz și nici să dai dreptate mamă-ti, că doar eu te întrețin!

Și Nae trînti un pumn peste ziarul desfăcut, în stare săucidă un taur. Se auzi un «crio» suspect. Nae ridică încet ziarul. Sub el, ochelarii se făcură zeci de perechi «Zeiss». Și în acel moment de tragică tensiune, Mircică se hlizi din nou. Era prea de tot. Nae, furios, îi aranjă falca de jos care rămase scrîntită.

— Ce-ai găsit de ris, boule?

Apoi, uitîndu-se mai atent, respiră ușurat: «Aștia nu-s ochelarii mei!» Madam Nae dădu un răcnet de se cutremură tabloul bunicii făcut în ulei.

— M-ai nenorocit! Ochelarii mei..

Mircică se făcuse covrig de ris. Mamă-sa îl îndreptă urgent făcîndu-! corn cu sare.

— Rizi de nenorocirea mea, monstrule? Semeni cu tată-tău!

NELL COBAR

VICTIMĂ ȘI CĂLĂU



— Ehei, dacă lucrăm și eu aco-perit cu asta nu ajungeam aici!



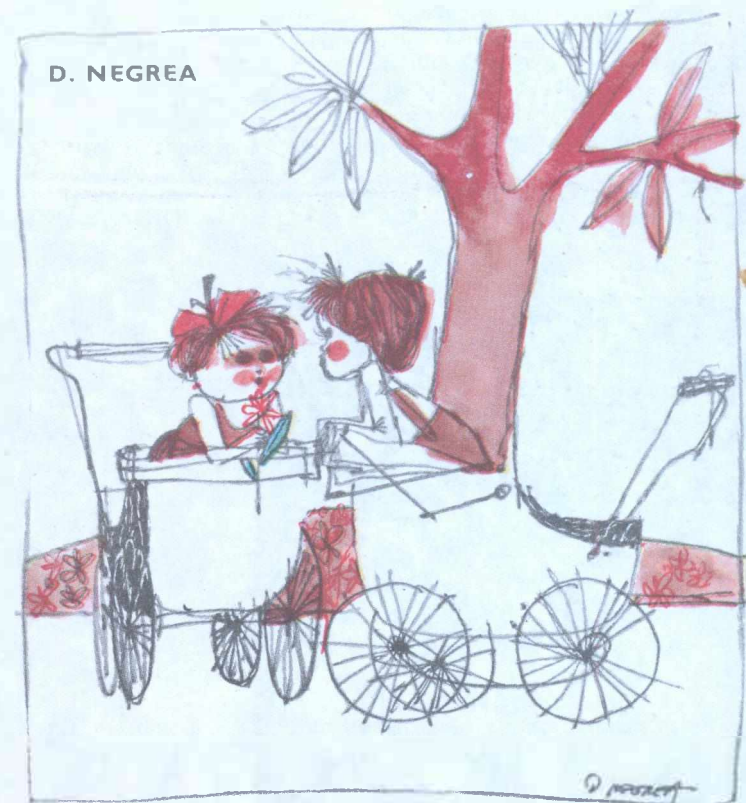
— Unde ai găsit, frate, satenul ăsta? De-o lună caut așa ceva pentru o căpțușeală...



— Știi, puteam să jur că esti unul din bunii mei prieteni...



— ...Și dacă vrei să faci un ciubuc, treci pe la nevastă-mea. Am o pivniță plină cu lemne!



— Cum se numește floarea pe care mi-ai oferit-o?  
— «Tulpina Yolubila — Vulgaris»...



# AVEȚI UN MILION ÎN PLUS

În luna iunie 1967, pe poarta Uzinei de sirmă și produse din sirmă, Buzău, a pătruns încă o dată nivelul tehnicii mondiale, intruchipat în mașina denumită «BIRLEC» avînd menirea să niveleze și să curete de acizi tabla. A costat bani grei, adică vreo cinci milioane de lei.

Vorba ceea însă: dai un ban, dar stai în față! BIRLEC făcea treaba asta, numită decapare, cu mare economie de acid sulfuric, de timp, de muncă și la un nivel, vorba ceea, de cinci milioane. Șaisprezece luni a mers. Dar într-o șaptesp'ea au început unele poticniri. Asemenea poticniri, pe cît ne informează un specialist, sînt inerente și se aranjează că și mașina, ca și omul, se mai strică, dar se repară. La doctor. Numai că doctorii de la uzina aceasta au avut o altă idee. Au luat dumnealor instalația asta BIRLEC, cumpărată contra cinci milioane, i-au făcut ei ce i-au făcut și au reamenajat-o în așa fel încît din octombrie 1968 ea execută decaparea așa cum se executa și pînă la sosirea lui BIRLEC în uzină. Adică au făcut mașina din cal, măgar și s-a ales praful de nivelul tehnicii mondiale și de lei cinci milioane! Un amănunt care dovedește «operativitatea» prietenilor noștri de la uzina de sirmă îl constituie acidul sulfuric din care BIRLEC consuma 17,5 kg la tona de tablă, iar acum, pesemne că așa-i acidul sulfuric, îi arde cu 36 kg la aceeași tonă de tablă. Adică decapează tabla și decavează acidul. Ce nu înțelegem noi este de ce-a trebuit să se mai cheltuiască cinci milioane pentru ca operația asta să se facă la fel ca înainte. Că au ajuns oamenii de unde au plecat,

numai că drumul i-a costat cam scump.

Și tot la această uzină s-au adus la Secția de electrozi, contra lei două milioane (total șapte), două mașini de ambalat electrozii. Mașinile astea ambalează în carton. Dar știți ce nu au la uzină? N-au carton. Mașini au. Carton n-au. Unii spun că asemenea carton, care să se potrivească la aceste mașini, există la noi, dar nu a fost încă obținut, alții spun că nici n-o să fie vreodată obținut, pentru că nici nu există. Iar alții susțin că, înainte de a scoate lei două milioane din buzunarul statului, ar fi fost bine să se fi gîndit măcar unul să vadă cum stau cu cartonul. Dar asta, unul, nu s-a găsit, așa că milioanele s-au dus, mașinile zac și leafa merge. Ba chiar merge leafa la foarte mulți salariați care se ocupă cu ambalarea manuală a electrozilor, așa că acum asistăm la o situație foarte interesantă deoarece personalul care ambalează electrozii este mult mai numeros decît cel care îi produce. La această operațiune asistă, impasibile, cele două mașini de ambalat cu carton, fără carton, dar nu mai asistă cele două milioane care s-au dus după celelalte cinci pe apa Sîmbetei.

Se pare că ar mai trebui la uzina asta o mașină. O mașină pentru cei care cumpără mașini și care să acționeze în așa fel ca pe respectivii să-i doară pentru bani!

Că banii nu pică din cer, e păcat de ei, și-i păcat și de noi!

Dacă foiletonul de mai sus n-are destul acid, mai dați dv. cu sulfuric, că aveți!

SORIN RĂȘCANU

V. VASILIU



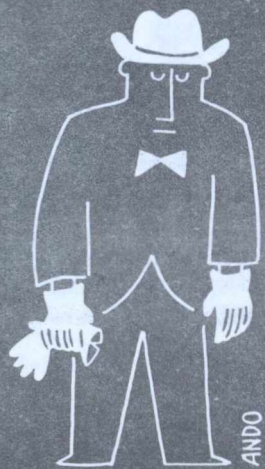
«AMICELE»

ADRIAN ANDRONIC



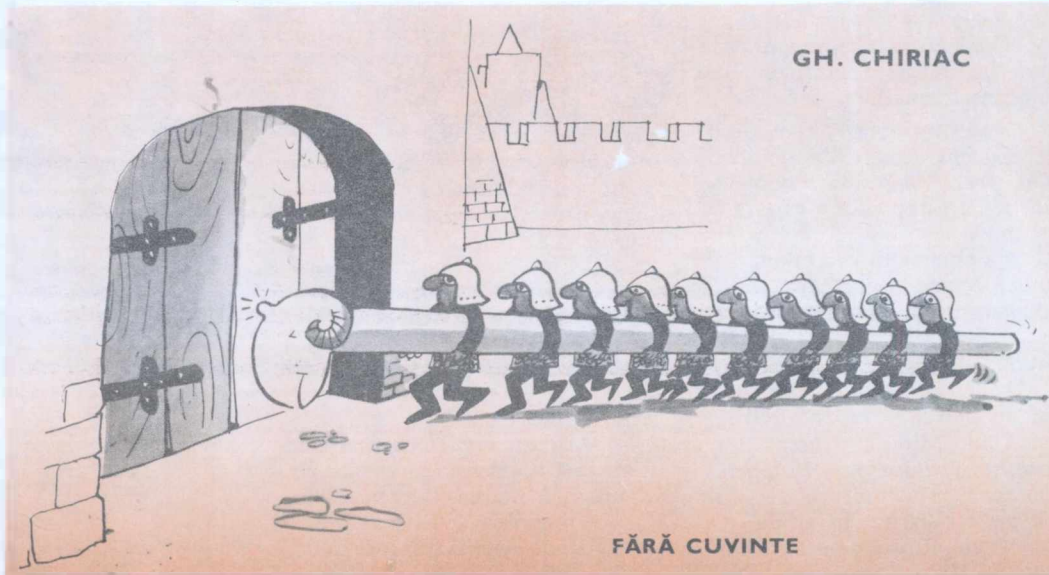
— Te rog să-mi dai condica de reclamații! În toate scoicile astea să nu găsesc măcar o singură perlă pentru nevastă-mea!!!

A. OCTAVIAN



ANDO

GH. CHIRIAC



FĂRĂ CUVINTE

# IN GARĂ

de ALEXANDRU VASILIAȘ

Era o aglomerație mare și m-am așezat la o masă ocupată de un singur bărbat care se scobește în măsele cu atenție.

— Ai să te miri, zice individul, da' pe mine mă cheamă Pure.

— Nu face nimic, Pure, i-am răspuns eu politicoș, am văzut altele și mai boacăne.

— Ai fi și dumneata singur, zice iar Pure și mă privește cu doi ochi negri, foarte deștepti, așa-i c-am nimerit-o?

— Da, zic, sint singur.

— Aș bea un pahar de vin cu dumneata. Ai să te miri, dar asta așa face. Bei un pahar de vin?

— Beau, zic, de ce să nu beau, pină pleacă trenul mai e vreme des-tulă. Să ne aducă vinul.

— Să ni-l aducă, spuse Pure. Băiete, o baterie!

— Și unde pleci cu trenul ăsta?

— La munte... câteva zile...

— Mda... Frumos lucru e mun-tele, convine Pure. Frumos de tot. Urci ce urci și după aia cobori, urci ce urci și după aia cobori... Și mie îmi place la munte. Ai să te miri, dar și mie îmi place.

Pure tace o vreme și se scobește în dinți foarte concentrat, privind totodată în cruciș. Bem un pahar de vin și apoi urmează:

— Eu, de dimineață sint aici. Am venit o dată cu chelnerii. Ai să te miri, o dată cu ei am venit.

— Da...

— Am venit o dată cu ei și-am cerut pur și simplu de băut. Ce zici de chestia asta?

— Ce să zic...

— Eu nu plec din oraș nicăieri. Niciodată. Lume multă, te calcă toți pe picioare, nu găsești loc în tren, mai bine beau. Stau aici și beau.

— E un fel și ăsta...

— Este! Numai duminica. Alt-minteri nu pot, fiindcă am serviciu. Și eu dacă nu beau de dimineață s-o iau așa încet-încet în timpul zilei, nu mă mai încurc de pomană. Uite azi: azi am luat-o, cum îți spun, de dimineață, încet-încet, încet-încet...

— Ei da, totuși...

— Nu-s beat. Sint supărat, zice Pure plin de năduf și-și mai umple un pahar cu vin.

— Se mai întâmplă. Unii sint atît de supărați, îl întrerup eu cu multă înțelegere, că pleacă pe munte.

— A, zice Pure și mă privește cu atenție, ești și dumneata supărat?

— Nu, zic, nu sint supărat, eu doar plec pe munte. Dar unii sint atît de supărați că pleacă pe munte.

— Eu nu plec pe munte. Dacă sint supărat, beau. Ai să te miri, dar beau. Află, șoptește Pure, că dumi-nica totdeauna sint supărat. N-am nici o treabă și mă apucă așa o sfi-rșeală... și-i sfi-rșeală... Zău, n-am nici o treabă...

— De...

— Eu de felul meu, sint harnic.

— E o calitate!

— Sint foarte harnic! Cînd sint

liber fac bărci. Ai să te miri, asta fac.

— Bărci?!

— Da, bărci. Omul e bine să aibă bărci.

— Înțeleg. Din ce le faci?

— Din lemn. După aia pun tablă. Vrei și dumneata o barcă?

— Nu, încă nu.

— Ceea ce mă preocupă în pre-zent, zice Pure foarte sîsiit, fiindcă și-a vîrit între timp o scobitoare adînc în măsele, este să fac în așa fel ca atunci cînd o fi și-o fi și bărcile astea le-oi pune să plutească, să nu ia apă.

— Ar fi frumos să nu ia apă.

— Eu cînd îmi pun ceva în gînd, reușesc totdeauna. Bărcile astea, îți garantez, n-au să ia apă. Cît trăiesc eu, o picătură de apă n-o să intre în ele. Ai să te miri, n-o să intre!

— Va să zică, or să fie bune?

— Bune!

Mai beau un pahar de vin. Fu-măm.

— Și după aia ce faci? Le vinzi?

— Fac colecție. Pe ani. Bărcile de anul trecut, de acum doi ani, de anul ăsta... Ceea ce le deosebește este faptul că au culori diferite. Adică nu s-a pomenit la mine ca bărcile dintr-un an să aibă aceeași culoare cu bărcile din alt an...

— E o chestie...

— Cînesc persoane care nu țin cont de lucrul ăsta. Eu țin. La mine, dac-ai să vii, n-ai să găsești două bărci de aceeași culoare, dacă bărcile astea sint construite în ani di-feriți. Ai să te miri, dar n-ai să gă-sești așa ceva la mine. Îți dai seama de cînd sint, fiindcă scrie data pe ele.

— ăsta-i șpilul deci?

— ăsta-i... da... Scrie data și mai am și-un catalog. Înregistrez intră-rile și ieșirile.

— Ce anume?!

— Intrările și ieșirile... Mă simt puțin vinovat față de dumneata, mărturisește Pure privind cruciș și trist cu ochii lui scăpărători, rea-litatea este că uneori mă infurii. Cine are nevoie de bărcile astea? îmi zic. Și-atunci sfărim cîte două-trei, dar de obicei din cele mai vechi. Ei, p-astea le înregistrez la rubrica ieșiri. Ai să te miri, dar așa procedez cu ele.

— E foarte interesant...

— Bărcile stau agățate pe pereți ca niște aripi. Anul ăsta fac bărci albe.

— Trebuie să fie tare frumos în casa aia a dumitale.

— Frumos!... Nu pot lucra însă decît în timpul săptămîinii. Du-minica nu se poate. E zi de o-dihă. Toată lumea se plimbă, mer-ge de colo pină colo, pleacă pe munte ca dumneata și așa mai departe. Eu, stau ce stau, mă foiesc printre bărcile mele, dar cînd îmi aduc aminte că-i duminică, n-am nici un chef și vin aici. Mai vezi lumea, mai trece timpul, ca la gară. Ai să te miri, dar ca la gară.

— De ce nu pleci nicăieri?

— Nu vreau, d-aia. Mai bine stau și beau. Dacă am noroc găsesc eu pe cineva... Știi, îmi spune Pure la ureche, nimeni nu vrea să m-as-culte cînd îi vorbesc de bărci. Nu-mai dumneata ai vrut... Hai să ți le arăt!

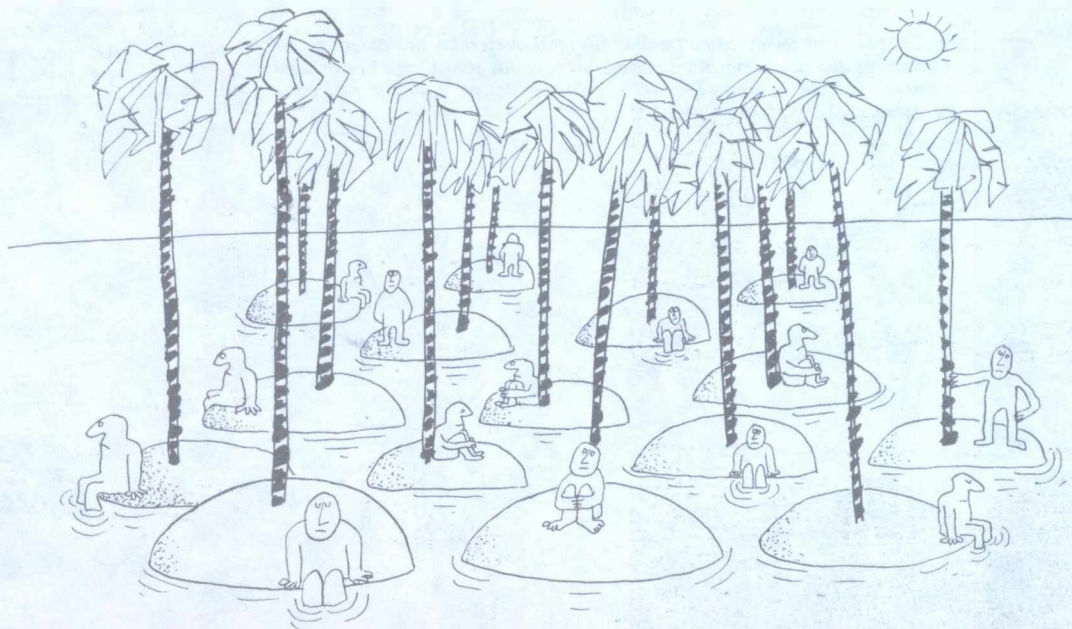
— Nu pot, zic, uite îmi pleacă trenul...

— Atunci data viitoare. Bărcile te-așteaptă. Ai să te miri, te-așteaptă, zice Pure solemn și-mi strînge mina.

Eu mă scol de la masă și mă îndrept spre tren în timp ce Pure rămîne mai departe la masa de lingă geam, scobindu-se în măsele cu a-tenție.



I. DOGAR-MARINESCU



FĂRĂ CUVINTE

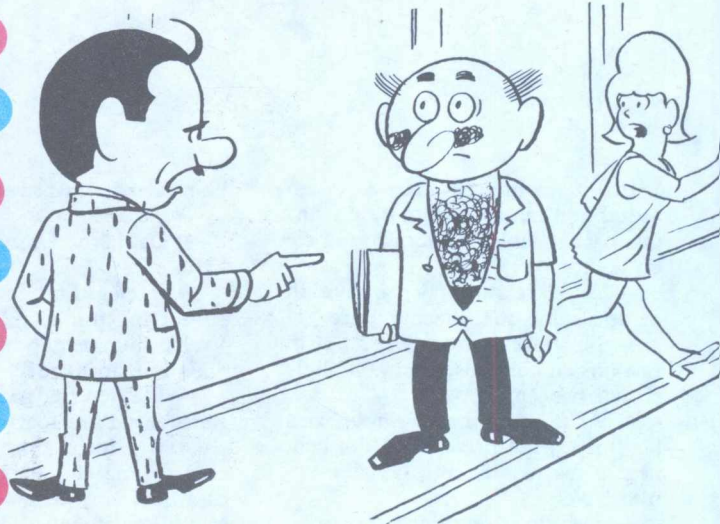
Salariații centrului de carne din str. Povernei, sectorul 1, nu se prea ocupă de aprovizionarea unității. În schimb într-o zi au incins un chef în orele de program.



— Ne servește cineva și pe noi?  
— Auzi, Nae, fă-le și lor cite un șpritz!

Cooperativa «Sporul» din București livrează comerțului cămăși (bluzoane) fără butoniere, cu nasturi lipsă și murdare.

### MĂSURI... EFICIENTE



— Puțină decentă, tovarășe Stamate! Ți-am spus să nu mai vii la birou îmbrăcat cu cămăși confecționate de noi...

Cu toate că există din abundență în țara noastră, floarea de mușețel lipsește din comerț pentru că «Centrofarm» o consideră «un produs deficitar».



— Am un frate marinar și altul funcționar la «Centrofarm».  
— Atunci dumneata nu duci lipsă de mușețel.  
— Deloc: îmi aduce marinarul din voiajurile lui...

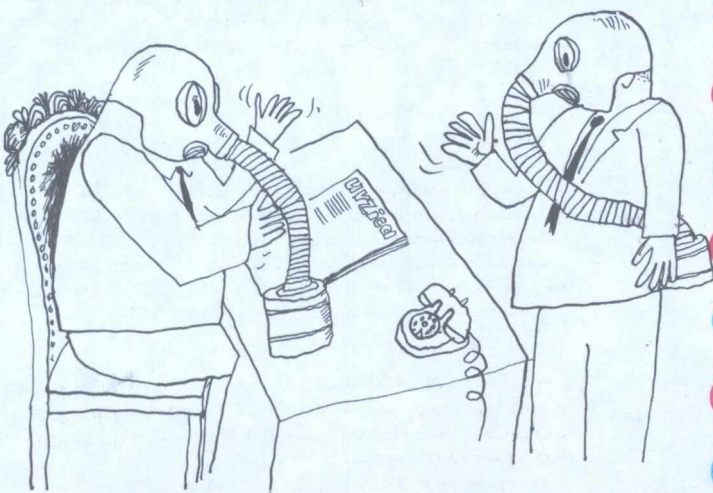
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD

TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD  
TE VĂD

Raid realizat în Capitală de:  
**ION VASILE ȘI T. IOSIF**

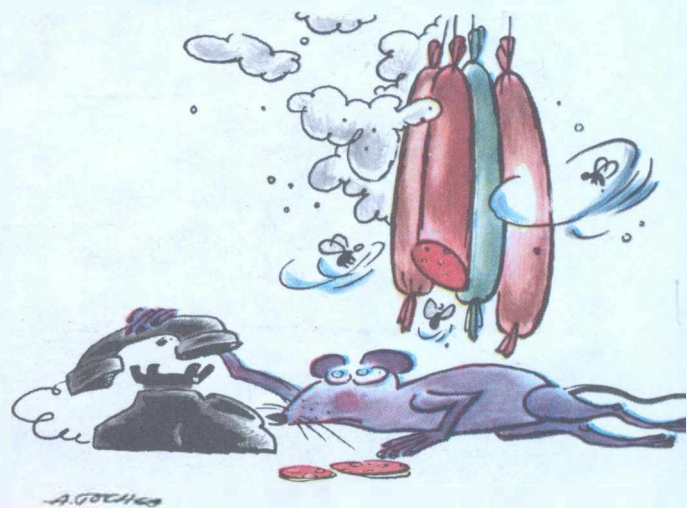
Desene de A. POCH, FRED GHENĂDESCU,  
P. DUMITRESCU, JO. TEODORESCU

În Capitală, deși locuitorii cartierelor din jurul abatorului sînt de ani de zile sufocați de duhoarea emanată de întreprinderile din această zonă (ecarisajul, abatorul, fabrica de produse chimice și tăbăcăriile), nu s-au luat nici un fel de măsuri.



— Ce zici, Popescule, ce scrie la «Urzica»?...  
— Exagerări, tovarășe director, exagerări!...

La magazinul alimentar din str. Filimon Sîrbu nr. 12, s-au expus pentru consum cîrnași mucegățiți, suc de roșii stricat, brînză în zer alterat. În plus localul e murdar și invadat de șoareci.



— M-au intoxicat, mor... Dar înainte de a muri, mă voi răzbuna... Chem Inspekția Sanitară!!!

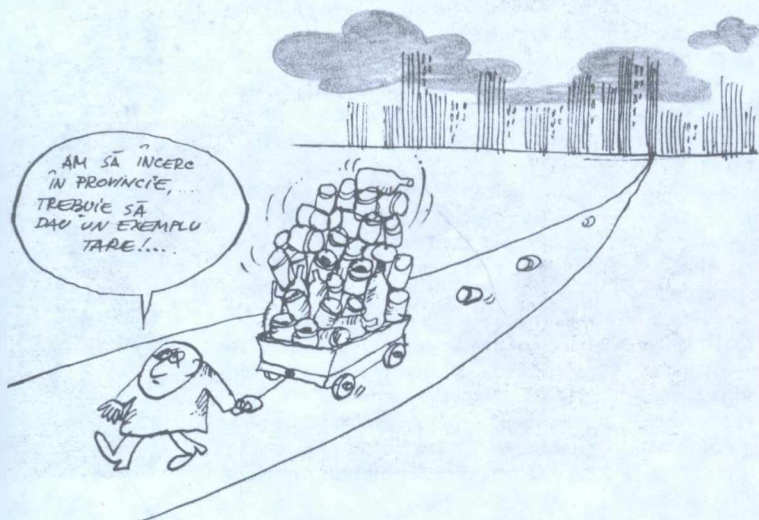


La unele unități T.A.P.L. personalul obișnuiește să do-sească berea, ca de exemplu la bufetul «Mureșul».



— Vă rugăm, dragă tovarășe... nu ne turnați!  
— Ia o să vă torn!

Multe centre pentru achiziționarea sticlelor și borcanelor goale funcționează defectuos (nu au bani sau sînt închise).



Uneori la patiseria «Spicul» pateurile cu brînză sînt... fără brînză.



— A venit unu' de la ziar, și-a notat, a zis... c-o să facă o caricatură în revistă... Ei și?!? Mare brînză!!!

# Taina misterului nedezlegat

Roman de aventuri și

de V.D. POPA

CAP. I: Vocea nocturnă

Comisarul Maigret citea ultimul volum din colecția «Aventura», cînd telefonul sună strident în noapte, gata să trezească din morți pină și cadavrele victimelor din romanul aflat în mîna sa. Detectivul ridică receptorul.

— Alo, cine-i acolo?

— Domnule comisar, se auzi în receptor o voce necunoscută, veniți repede la Constanța să dezlegați misterul. Vă aștept în gară la trenul de ora 9.

CAP. II: Maigret ia o hotărîre

Și anume aceea de a accepta invitația. Așa că se urcă în primul accelerat cu locuri rezervate, găsind — în plină vară — tichet la casa de bilete deoarece în romanele de aventuri este permisă orice exagerare. Pe peronul marului oraș al Litoralului se afla necunoscutul care-i telefonase. Comisarul îi prezentă legitimația, în timp ce necunoscutul îi prezentă scuze că era nebărbierit.

— Ce dorești de la mine?

— Eu sînt de la C.A.P. Costinești și vă cer să aflați unde sînt cele 150 de căruțe ale noastre.

CAP. III: Răspunsul comisarului

— Ce căruțe, mon vieux?

— Cele trecute în contractul încheiat în septembrie 1967 cu Vasile Niculcea din Constanța. Ele trebuiau confecționate pînă la 31 decembrie 1968.

— Și ce-a făcut Niculcea?

— În primul rînd, o cerere ca să-l primim ca membru cooperativ, cu toate că locuia în Constanța. Așa scăpa de impozitul pe profesie.

— Va să zică, s-a transformat într-un urban rural, deduse Maigret. Mai departe...

— Mai departe se va vedea în capitoul următor.

CAP. IV: Mai departe...

S-a discutat în șoaptă, ca să nu tragă cititorii cu urechea și să nu mai citească restul.

CAP. V: Ancheta se ia de la cap

Din vina corecturii, ultimul cuvînt de mai sus este scris greșit. În loc de «cap» se va citi C.A.P., fiind vorba de C.A.P.-ul Costinești, unde detectivul își făcu apariția și se duse direct în atelierul lui Vasile Niculcea. Acolo, văzu niște utilaje vechi de tot. I se spuse că sînt ale cooperativei și au costat 70 206 lei, fiind cumpărate în 1967.

— Cui i-ați plătit atîția bani pentru ruginiturile astea? se interesă comisarul.

— Lui Niculcea, că erau ale lui și fără utilaje cîcă nu avea cu ce confecționa căruțele.

— Și ce, cu astea putea? pufni Maigret. Altele mai bune nu avea?

— Cum să nu? Dar le-a vîndut la alții cu 125 000 lei.

CAP. VI: Ce are Niculcea?

— Are cele mai multe zile-muncă lucrate dintre toți: 2017! Și le-a calculat singur. Plus 60 441 lei încasați de la noi pentru aceste zile-muncă! răspunse contabilul-șef.

— O la-la! exclamă pe frunțușește comisarul.

— Mai opriți exclamările și pentru ce mai urmează... I-am dat produse în valoare de 10 128 lei, masa la cantină pentru 4 741 lei și țigle în valoare de 1 300 de lei.

CAP. VII: Maigret pune întrebări

De fapt asta făcuse și pînă acum. Dar cea care urmează este esențială pentru anchetă:

— Aveți pe aici vreun medic psihiatru?

— Suferiți de astenie? se interesă cineva din C.A.P.

— Nu pentru mine. Pentru conducerea voastră. Precis n-a fost întreagă la minte, dacă i-a dat atîția bani lui Niculcea pentru cele 14 căruțe făcute pînă la 31 decembrie 1968. Repet, 14 căruțe mari și late.

— Ba înguste, că așa le-am comandat!

CAP. VIII: Ancheta se termină

Maigret, făcîndu-și deducțiile în gînd, ca să nu i le afle nimeni pînă la momentul oportun, găsi și restul de 136 căruțe. Erau în biroul președintelui. Încăpuseră ușor deoarece ședeau în contractul semnat de Vasile Niculcea. Apoi comisarul spuse:

— Messieurs, il faut o nouă firmă la voi.

— Dar ce are asta?

— Pe ea scrie C.A.P. Costinești, fără să arate și ce înseamnă aceste inițiale.

— Toată lumea știe! Înseamnă Cooperativa agricolă de producție.

— Ba nu. Aici la voi, C.A.P. înseamnă Casa de ajutorare a pungasilor!

# O întâlnire între epigramiști

Casa creației populare a județului Bistrița-Năsăud a organizat recent, în orașul Bistrița, un Festival al epigramei, soldat cu multe premii și mențiuni (15, din 18 participanți). Dat fiind această avalanșă de distincții, este de presupus că pentru aprecierea calitativă a materialelor de concurs au funcționat niște criterii pline de îngăduință.

Aspectul acesta nu ne-ar fi interesat prea mult, dacă nu s-ar fi emis ideea ca o astfel de întâlnire între epigramiști să aibă loc în fiecare an, la aceeași dată. Pentru că este deci vorba de o permanență, ne vom permite să facem unele observații cu buna intenție de a sugera unele criterii de selecționare, menite să diferențieze o epigramă de o glumă versificată, de a obliga catrenul epigramatic să aibă simț de răspundere, devenind astfel rolul unei gândiri critice utile, de a stimula preocuparea autorilor pentru un drum propriu, evitându-se astfel căile arhibătute ale rezolvărilor calamburistice și, mai ales, de a obliga pe concurenți să nu uite că lapidaritatea epigramei se datorește atât unei riguroase economii artistice, cât și utilizării unei prozodii ireproșabile. Catrenul sau distihul nu suportă asonanțe, aritmii, hiatusuri, forme topice nefirești, ca să nu mai vorbim de versurile nerimate.

Este adevărat că în presa satirică apar câte o dată astfel de exemplare, dar în condițiile unei întreceri încununate cu premii, unde juriul este pus să aleagă un număr restrâns de epigrame din câteva sute, criteriile de care vorbim devin cu totul indispensabile.

Să luăm ca exemplu chiar concursul de epigrame de la Bistrița. Deținătorul premiului întâi, Gh. Zărafu, pe care avem plăcerea de a-l cunoaște ca pe un om de spirit, devotat genului, a prezentat juriului 27 de catrene epigramatice, din care 22 includeau diferite imperfecțiuni prozodice (versurile prim și al treilea nu rimau între ele). Această lipsă de răbdare pentru cizelarea exprimării unei idei epigramatice, în

nici un caz nu poate desemna pe câștigătorul unei întreceri de resort.

Chiar epigrama sa, calificată drept cea mai bună din cele 250 trecute prin fața juriului, are păcatul că este generată doar de titlul volumului poetei Veronica Porumbacu, «Porțile», și nu de o realitate critică.

*Încă-o nouă bucurie:  
«Porțile»-s în librărie.  
Cititorul nu mai are  
Nici o poartă de scăpare.*

De fapt, catrenul de mai sus implică o contradicție flagrantă. Într-adevăr, dacă apariția «Porților» constituie o bucurie pentru cititor, atunci de ce acesta ține să scape de el (de volum)? Dar să zicem că autorul epigramei ar fi evitat cuvântul «bucurie» și ar fi scris «Aflu cu melancolie». Nici în acest caz, catrenul n-ar fi fost coherent pentru că se naște întrebarea logică: De unde vrea să plece cititorul și nu găsește nici o poartă de scăpare? Din librărie? Nu, pentru că în librărie se află deja «Porțile», nu una, ci mai multe. Poanta lui Gh. Zărafu ar fi mers numai dacă volumul poetei Veronica Porumbacu s-ar fi numit «Poarta închisă» sau «Poarta zidită» sau «Fără ieșire».

Procedeu acesta de a găsi pre-texte de epigramă din răstălmăcirea unui titlu de carte, de spectacol sau pe marginea numelui unui cetățean generează, în cele mai multe cazuri, critici gratuite sau, nejuste, chiar dacă poantele pot fi amuzante. Dar epigrama modernă reprezintă un gest critic autentic, ea combate niște scăderi pe diferite planuri și nu-și poate permite gratuități sterpe.

Cercetind toate epigramele concursului am găsit unele idei epigramatice suculente, originale, dintre care una demnă de orice antologie. Este vorba de epitaful scris de Gheorghe Leu și adresat unui profesor al nepotismului:

*Sub piatra asta s-a ascuns  
(Din ironia soartei crude).  
E primul loc unde-a ajuns  
Fără protecție de rude*

lată o piesă care ar fi putut concura cu succes la primul loc! Gh. Leu a primit însă premiul al VII-lea pentru un distih mai puțin personal decât catrenul citat de noi.

## Epitaf unui medic

*Aici e-un medic îngropat,  
Ce singur boala și-a tratat.*

Aristică Băghină a obținut locul al II-lea cu o epigramă adresată unei femei leneșe:

*Ea stînd în pat nici nu se-ntoarce.  
E leneșă ca o pisică.  
Dar, judecînd la o adică,  
Pisica uneori mai toarce.*

Romeo Morari a prezentat de asemenea o epigramă remarcabilă adresată unui epigramist plagiator:

*— Pe asta sigur mi-o veți publica  
E-o epigramă fără de egal!  
— Aveți dreptate, este chiar așa:  
O simt din tonu-i foarte... Marțial.*

lată și epigrama lui Dimitrie Bălan, adresată unui martor de profesie, demascat ca atare:

*E foarte dezolat  
Că la acest proces  
El n-a avut succes  
Decît ca inculpat.*

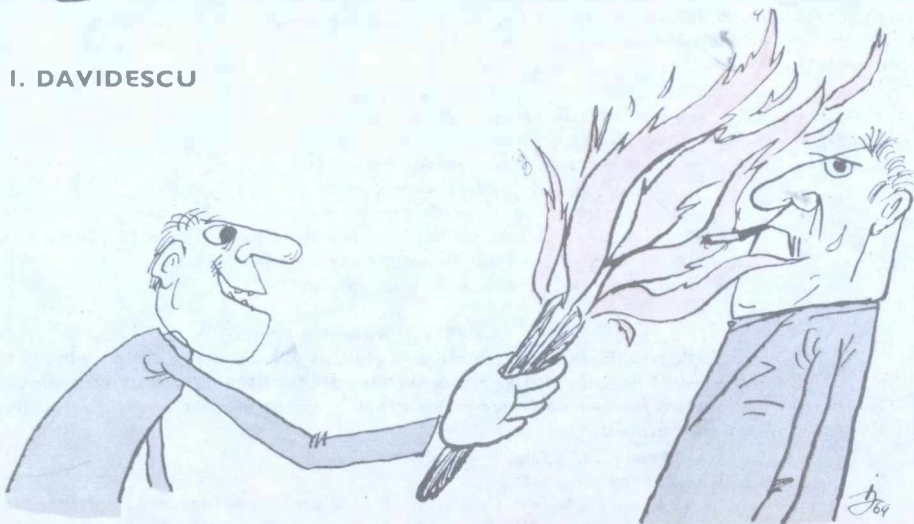
După aplicarea unor criterii de selecționare ceva mai riguroase, iată că din cele 250 de epigrame prezentate la concursul de la Bistrița n-au mai rămas prea multe epigrame citabile, (în afara celor deja citate) care să poată face obiectul unor distincții.

Risipa de premii și evidențieri, dacă are o justificare de început de drum, n-a contribuit niciodată în continuare la întărirea prestigiului unui concurs periodic și nici la îmbunătățirea calitativă a materialelor supuse concursului.

Vom reveni la anul, după cel de al doilea concurs de epigrame de la Bistrița, cînd această manifestare satirică ar putea deveni festivalul «Săgeata de aur».

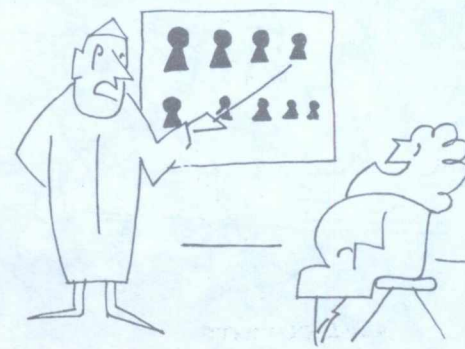


I. DAVIDESCU

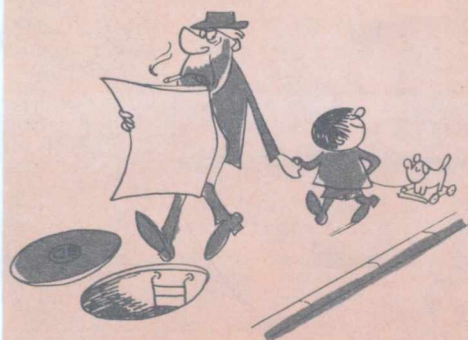


— Pofțiți un foc, tov. șef!

L. LIVADARU



FĂRĂ CUVINTE



— Hei! Unde te uiți?!



FĂRĂ CUVINTE



FĂRĂ CUVINTE

## MICROSIOANE SATIRICE

### CERTIFICATUL

Spectacolul urma să aibă loc peste două săptămîni, dar mai înainte trebuia să prezint un certificat precum că nu eram răgușit și m-am dus la biroul de eliberare a certificatelor, dar acolo mi s-a spus să aduc mai întîi o adeverință de la policlinică și, după ce am făcut analizele, eram sigur că o să obțin și certificatul și, într-adevăr, l-am obținut, dar directorul ansamblului a rămas total nemulțumit.

— De ce nu mi-ai spus că n-ai venit pentru cor, ci pentru corpul de balet?

Și mi-a cerut să-i prezint un certificat din care să reiasă că aveam amîndouă picioarele.

### FOLCLOR PRELUCRAT

Învățînd să citească, Măgarul dădu peste un proverb care-l umplu de uimire; în orice caz pînă atunci n-ar fi crezut în ruptul capului că numele lui s-ar fi putut afla înscris pe undeva, și încă alături de cel al Leului!

Proverbul suna așa: «Mai bine un măgar viu, decît un leu mort».

— Formidabil! nu-și putea el stăpîni risul.

În cele din urmă, împins de curiozitate și vrînd să se și amuze nițeluș, fugi cu cartea la Leu:

— Ce părere ai de ceea ce se spune despre noi? i-o arătă el.

Leul își aduse toată coama în frunte, apoi și-o dădu la loc, pe spate. În clipa următoare se năpusti, de-acolo, de pe trunchi, cu ghearele în aer, iar după o altă clipă proverbul cu pricina suna astfel:

«Decît un măgar mort, mai bine un leu viu».

### RUPTURA

Ruptura dintre criticul literar și poet s-a produs la o onomastică a criticului cînd, poetului nu i s-a dat tacim. Avea, vasăzică, ciorba în față dar nu se putea atinge de ea. Unii spun că intenționat criticul nu i-a dat lingură, alții,

dimpotrivă, că a fost vorba de o scăpare, ba, au adăugat că, nici el, criticul, n-ar fi avut lingură, că cea cu care înfuleca era împrumutată de la un vecin.

Dar oricum ar fi stat lucrurile, întimplarea l-a zguduît atît de mult pe poetul nostru încît, lăsînd la o parte orice sensibilitate și orice modestie, a părăsit pe loc banchetul.

Nu înainte însă de a fi sorbit ciorba de-a dreptul din farfurie.

### INVERS

Chelnerul mai făcu o dată socoteala.

— Nu se poate! spuse clientul.

Chelnerul mai făcu o dată socoteala.

— Imposibil! spuse clientul.

Chelnerul mai făcu o dată socoteala.

— Calculați cu atenție, spuse clientul.

Chelnerul mai făcu o dată socoteala.

Discuția continuă și astăzi fiindcă și unul și celălalt consideră că dreptatea e de partea lui: chelnerul, agîtînd bonul, susține că masa a costat 100 de lei, iar clientul, dimpotrivă, încearcă să-i demonstreze că e o eroare, că masa a costat nu 100, ci... 200 de lei!

### REPARTIZARE

Ai un talent excepțional, i-a spus regizorul, ești și tînăr și simpatic, prin urmare ai toate calitățile, numai că, vezi, în piesa asta, care-i de altfel singura noastră piesă, sînt numai 12 roluri mari și late.

Dacă-ți convine, ți-l dăm pe cel de-al 13-lea, adică să aduci în actul IV o căldare cu apă și să strigi «Unchiule, am venit!». După ce ai strigat, trebuie să te împiedici de o buturugă și să verși apa. Lucrul ăsta îl faci doar la vreo două-trei spectacole, că pe urmă nu se poate să nu găsim noi un rol bun.

Și au început repetițiile, și-au început reprezentările, și a trecut timpul și pe locul unde băiatul trebuia să verse apa s-a născut un lac, cel mai mare lac din părțile acelea.

## LE-A PUS CAPAC

La ferma avicolă Bocșa a Trustului Zonal I.A.S. Timiș s-au descoperit, nu de mult, 900 000 de ouă în scriptele șefului de fermă, Keller. Aceste ouă, apărute numai pe hîrtie, nu aveau menirea să ne lase gura apă sub formă de jumări cu șuncă, ochiuri sau moi, ci erau destinate să mărească prima găinarului-șef, Keller.

Cu certificate de naștere în toată regula, aceste ouă-fantomă au rezultat nu de la găini, ci din stilou. Pentru eventualitatea unui control, care ar fi vrut să vadă și ouăle, nu numai scriptele, Keller le-a făcut vîndute la O.C.L. Alimentara Reșița, care a fost de acord, pesemne contra cost, cu manipularea celor 900 000 de ouă-fantomă în scripte. Ba chiar au întocmit un proces-verbal de «primire», deși nu primiseră nimic (adică ceva probabil primiseră ei, dar nu ouă).

În cele din urmă povestea cu ouăle s-a descoperit, și se pare că cei în culpă o s-o ia pe coajă.

Dar lucrurile s-au calmat. La O.C.L. Alimentara Reșița nu s-a întîmplat nimic, iar nea Keller a fost retrogradat pe două luni.

Păi, la o asemenea sancțiune ar putea omul s-o ia da capo luna viitoare, că merită. Se întrebă omenirea cine a fost mai întîi: oul sau găina?

Keller, domnule, el a fost mai întîi!



# VIMOR

ÎN PILULE

● Mioara învață să conjuge verbul:  
— Dacă tu cinți, îi explică profesoara, ai să spui «eu cînt», dar cum spui cînd vecinul tău cîntă?

— Încetează! răspunse hotărîtă Mioara.

● — De ce ai cumpărat cioara asta? Pentru ce-ți trebuie?  
— Vreau să mă conving dacă într-adevăr trăiește trei sute de ani.

● Un bătrîn se așează pe o bancă în parc. O fetiță aleargă și-i spune:  
— Banca este proaspăt vopsită, unchiule.

— Cum? întrebă bătrînul, punînd mîna la ureche.

— În verde.

● — Vă rog, nu puteți să mă sfătuiți cum aș putea ajunge la muzeu?  
— Rugați să vă împăieze.

● — Mioara, de unde ai tu banii?

— Mama mare mi i-a dat.  
— Pentru ce?  
— M-a trimis să-i cumpăr mărci poștale; dar știi, mamă, n-a fost nevoie de mărci, fiindcă am introdus scrisoarea în cutie cînd nu era nimeni prin apropiere.

● **Mama:** — Ionel, poți să te duci la riu, dar să nu te scalzi fiindcă apa este foarte rece.

**Ionel:** — N-avea grijă, mamă, am să mă scald îmbrăcat.

● — Nu știi, băiete, de ce tu nu capeți niciodată note bune.

— Ce vrei, tată, în clasă sîntem treizeci și pînă să-mi vie și mie rîndul, toate notele bune se termină.

● — Tot mai căutați ciinele?

— Da!

— De ce nu dați un anunț la ziar?

— Ce folos? Ciinele tot nu știe să citească.

● Sarcina căsniciei este atît de grea, încît trebuie doi, ba uneori chiar trei oameni, ca să o ducă.

● Tata își ajută fiul la lecții și-i spune prevenitor:

— Cine nu învață în tinerețe, va regreta la bătrînețe...

Fiul, *ostînd*: — Știam eu că n-ai să mă poți ajuta...

● — Închipuiți-vă, ieri, coșarul nostru a fost călcat de o mașină.

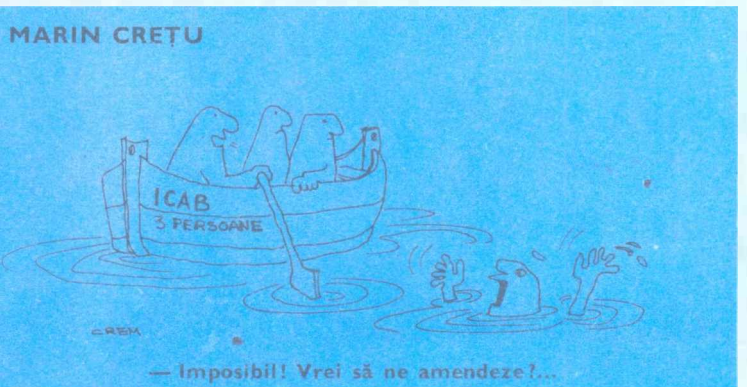
— Dumnezeu, nici pe acoperiș omul nu poate fi sigur!

Culese de  
TEODOR HOLBAN

V. ȘTEFĂNEANU



— Mie cel mai mult mi-au plăcut cremvurștii și salata de boeuf...



— Imposibil! Vrei să ne amendeze!...

## Filantropii de la bază...

Există din cele mai vechi timpuri o categorie de oameni, redusă din punct de vedere numeric, numită filantropi, adică făcători de bine cu banii lor.

În foarte multe din județele noastre trăiesc, contemporani cu noi, oameni, filantropi și ei, dar filantropi pe banii statului, adică banii mei sau ai dumitale. Și fiindcă eu nu suport ca alții să-mi dirijeze punga, uite că m-am supărat. Și cînd mă supăr, eu nu strig. Nici nu injur. Scriu. Așa că, să nu mă supărați prea des, deoarece pînă la urmă tot voi sînteți în pagubă...

Filantropii cu pricina trăiesc și probabil trăiesc bine, de vreme ce sînt puși pe filantropie, la Baza de recepție Pitești. Ce și-au spus într-o bună zi, sufletele largi din conducerea Bazei? Si-au spus cam așa: «Fraților, concetățeană cu noi este Întreprinderea pentru mecanizarea agriculturii din Mărăcineni-Argeș. Hai să le facem un cadou, să ne pomenească». «Ce cadou? au întreat cițiva nefilantropi. Un buchet cu crizanteme». «Exact, tovarăși, au răspuns filantropii, un buchet, dar nu

cu crizanteme, fiindcă se scutură. Un buchet cu 45 de mii lei. Astea se scutură mai greu».

La auzul acestei propuneri a început o scuturătură printre nefilantropi, de credea c-au dat frigurile palustre în schemă. Și pînă să le treacă delirul, cei 45 000 lei au și plecat din casieria Bazei de recepție, intrînd în casieria de la I.M.A. Mărăcineni...

Se vor mira desigur cititorii și vor exclama «Bine, bine, dar aștia nu mai sînt filantropi. Par mai curînd niște bolnavi de nervi, ca să nu le spunem altfel...».

Nu, iubiți cititori, nu sînt bolnavi de nervi. Sînt bolnavi de «ne doare-n cov». Și iați de ce: fiindcă în fapt, sufletele largi de la Baza de recepție au achitat suma de mai sus întreprinderii, pentru o serie de prestații de serviciu... neefectuate însă! Povestea ar veni cam așa: îmi cumpăr stofă, intru la croitor, îi dau bună-ziuă, trec peste drum la un alt croitor, îi las stofa, îmi ia măsura, revin la primul croitor și-i plătesc contravaloarea manoperei, fiindcă am apucat să-i dau «bună-ziuă»...

Așadar, Baza de recepție a virat 45 000 lei, fără ca I.M.A. din Mărăcineni să-i fi executat vreo lucrare...

Ascultați continuarea nostimadei. Ce credeți c-a făcut Întreprinderea în chestiune, cînd s-a văzut pofțită să încaseze acești bani? Vă închipuiți cumva c-a ridicat uimită din umeri, întrebînd: «Ce-i cu bănetul ăsta? De unde pleașca asta?». Aș!... A semnat de primire, și a băgat pleașca în buzunar, murmurînd «bogdaproste că există fraieri pe lume».

Ne e teamă numai ca Baza de recepție-Pitești să nu intre pînă la urmă în litigiu cu «Loto-Pronosport», intrucît în prezent ambele unități, adică și Baza și Loto, s-au axat pe același profil: să distribuie ciștiguri în bani...

Ce-i drept, Baza de recepție a rămas nițelș în urmă: deocamdată nu distribuie și turisme...

Dar mai știi! Filantropia capătă forme dintre cele mai surprinzătoare... În orice caz, eu i-am trimis o telegramă să mă aibă în evidență cu un Fiat...

AL. VIANU

## în afară de rol

### NENEA IANCU LA BOTEZ

Cintărețul Titi Botez a avut mai mulți frați, dintre care unul, Alecu, a fost într-o vreme regizor tehnic la Teatrul Național din București.

Acest Alecu Botez, având niște cunoscuți pe lângă Ploiești, s-a pomenit «incurcab» ca naș la un botez. Cu ocazia asta, ca să scape de o serie de obligații «de pahar», a invitat pe mulți dintre colegii săi de teatru, între care și pe nenea Iancu Brezeanu, întotdeauna mare amator de vin bun... numai că vinul din seara aceea a reușit să-l înăcrească pe marele comedian. Aflind motivul indispoziției sale, Ion Manu a improvisat la iuțeală, un catren pe care l-a strecurat, discret, maestrului. Acesta, l-a citit tare, în hazul general:

*«Nenea Iancu la botez  
Bea din vinul lui Botez,  
Care, naș cu-adevărat,  
Pin' și vinu-a botezat.»*

### SCARA LUI...

#### GEORGES DANDIN

În 1929 se reluase la «Național» comedia lui Molière, «Georges Dandin».

La un spectacol, după montarea decorului, mașiniștii uitaseră o scară dublă în scenă. Actorii s-au pomenit în mare încurcătură, când au dat cu ochii de ea. O ocoleau, se strecurau pe sub ea, dar degeaba... Îi încurca vădit... La un moment dat, Ion Sîrbul (interpretul lui Georges Dandin), sătul de atâtea exhibiții,

se adresează ca din rol fiicei sale din piesă, Toto Ionescu, care urma să iasă din scenă:

*«Cum nu ai nici o treabă, te rog să ieși afară,  
Și nu uita, când pleci, să iei și-această scară!»*

### FEREAȘTRA TRĂDĂTOARE

În timpul când Marioara Ventura era directoarea teatrului «Comedia» din București, George Vraca i-a fost partener în multe piese.

Într-una dintre ele avea o tiradă, pe care o spunea de la fereastră, cu ochii spre decor, care înfățișa marea, și cu spatele la public.

Pentru că tirada era lungă și timpul de repetiție fusese scurt, actorul și-a scris versurile pe cerceveaua ferestrei și totul mergea bine, pînă cînd... fie din dorința de farsă, fie pur și simplu din neglijență, a fost montată altă fereastră în locul celei cu pricina.

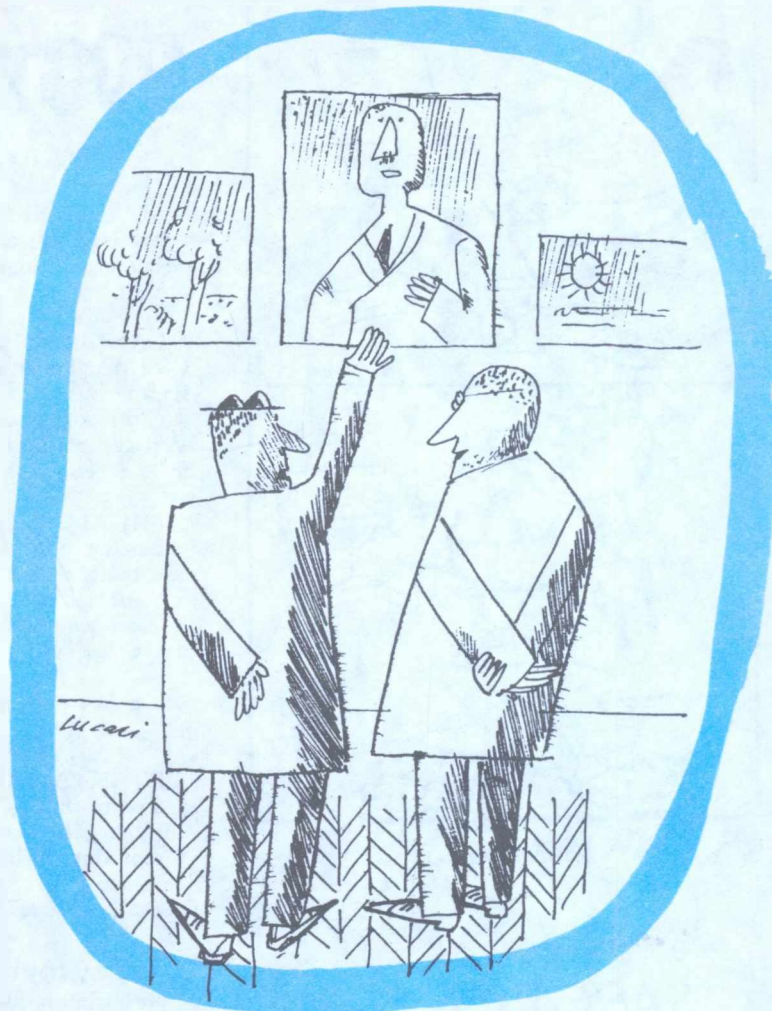
Ca întotdeauna, Vraca, sigur pe el, s-a dus să «admire» marea, dar s-a întors spre public, palid și-a început să-și agite batista de la buzunarul de sus al hainei (semnal pentru sufler)...

A făcut doi-trei pași și-apoi, cu un ton căutat, cit mai firesc, a continuat:

*«Cît de frumoasă-i marea în noaptea asta-albastră...»*

*Dă-i drumul cu suflatul, c-au pus altă fereastră!»*

### PĂTRAȘCU ION-SÎRBU



— Mie acest portret nu-mi spune nimic.  
— Normal, e portretul unui mut!

### H. LERU



— Scoateți-vă costumul, ora a trecut!

## GAFA ȘI PARAFA

Cine dorește concediu medical nu trebuie să vină cu gripă, temperatură sau fractură. Trebuie să vină cu brînză. O să vă întrebați desigur ce fel de brînză o fi aceea care provoacă asemenea complicații încît e necesar un concediu medical. Ei bine, brînză în chestiune nu provoacă nici complicații, nici fracturi. Provoacă sandvișuri, provoacă plăcinte, provoacă pateuri, toate acestea fiind slăbiciunea doctorului Nicolae Luțescu de la I.M.U. din Medgidia.

Așa că în ziua cînd cetățeanul Iancu Candara a poposit la cabinetul respectivului medic cerîndu-i un concediu medical... pentru nuntă, de 14 zile, doctorul nu i-a zis: «Spune 33», ci «Spune 1000 de lei și o puțină cu brînză». Apoi a mai adăugat «Îmi faci rost și de o parafă a doctorului Ciobănete, fiindcă eu nu am dreptul să-ți dau decît 7 zile concediu, restul ți-l prelungesc dacă am parafă în chestiune».

În cel mai scurt timp Luțescu a avut parafa, a avut mia, a avut brînză, iar în continuare, aplicînd productivul sistem al parafei altuia, a avut o mulțime de mușterii dornici de concedii medicale...

Vorba proverbului: brînză bună în burduf de Luțescu... Să vedeți acum concediu...



# POȘTA



# REDACȚIEI



FĂRĂ CUVINTE

M. MARINESCU, Pitești.  
Mă întrebați dacă puteți trimite materiale de umor. Desigur. Materiale de rochii nu primim.

DANIEL DRAG. Loco; ADALBERT COZMA, Timișoara; VASILE COSTESCU, Bacău.

Citiți nota noastră din nr. 5, martie 1969. Veți găsi răspuns la toate întrebările pe care ni le adresați.

MIHAI GAFENCU, Focșani  
Unele-s bune, altele rele. Le citez doar pe cele bune, deoarece sint... mai puține:

- După cules toate viile se reculeg.
- E un mistic: crede în el.
- Bețivul cind bea apă nu se simte în... apele lui.
- Și stelele au... «stele».

ORTANȚA BALINT, Bacău  
Foarte slabe și sfaturile, și cugetările. Totuși, am găsit și o cugetare acceptabilă, pe care o reproducem sub girul afirmației dv.: «Toate cele scrise sint proprii inspirații». Iat-o:

- Dacă cineva te face prost nu te supăra. Așa e el.

ALEXANDRU ȘOMLEA, Călărași  
Nu primim idei pentru caricaturi. Cum ideea dv. merge și fără desen, și cum este și o bună reclamă pentru instituția respectivă, o reproduc:

- În timpul urei execuții, ur curier dă năvălată cu o hirtie în mna.
- Opriți! S-a anulat sentința.
- ???
- Acuzatul are viața asigurată la ADAS!

SORINA, Brașov  
Nu.Nu vă sfătuim să mai scrieți asemenea «autocritici».

Sint de profesie timpită  
Și-mi fac cu cinste datoria... etc., etc.  
Nici celelalte autopersiflări nu sint convingătoare. Îndreptați-vă ironia spre alții. În privința dv., lăsați-ne pe noi să ne spunem cuvîntul. Mai trimiteți.

NICU MURGĂȘANU, Lupeni  
Caricatura cu OZN-ul nu se poate descifra. Vă citez doar anecdota:

Între poezii anului 2000  
— Colega, ce părere ai despre grefele de irimă?  
— Îmi fac doar incurcături. De cînd cu transplantările astea ru mai știu a cui irimă o cînt.

C.D., Iași  
Dintre proverbe și cugetări, au rămas doar acestea două:

- Unde nu-i cap, vai de pălărie.

● Vorbim una, și facem două.

VASILE ISTRATE, Piatra Neamț  
În scrisoare ne dați această explicație: «Uneori în timpul liber încerc să scriu versuri. Ele nu exprimă poate poezie, însă cuprind adevăruri». Și aveți dreptate: versurile dv. nu exprimă poezie. Iată o strofă:

*Liniștea-i deplin stăpînă  
Peste codrul inverzit  
Căci cu toți aștept să vină  
Noaptea cu-al ei vâl cerrit.*

Dar să știți că ele cuprind și un neadevăr... gramatical. Pluralul persoanei a treia nu-i toți aștept, ci toți așteaptă.

NICOLAE DAVID, Brașov  
Refaceți desenul (mini-jupa) și trimiteți-l din nou. Simplificați linia, evitați hașurările, accentuați nota de caricatură. Așteptăm.

VALENTIN DROC, Loco  
Poezia «Adio» ne îndeamnă să vă spunem doar... la revedere. Pe aceeași idee s-a mai scris, așa că așteptăm să vă revedem cu altceva.

ELENA HAGIU, Iași  
Cred că aveți talent, dar nu vreți să depuneți nici un efort pentru găsirea unor forme și idei noi. Lucrați deci mai mult, mai atent și mai ales fără glumă. Dar cu haz.

CONSTANTIN S. BRAD, Scheia, jud Iași  
Vă citez epigrama adresată unui epigon:  
*Ajutor ru se găsește  
Capul i se chiruiește  
Și-n zadar se obosește  
Căci ur lucru îi lipsește (cultura).*

Să știți că epigon nu înseamnă poet lipsit de cultură, ci de originalitate. Și să mai știți că dacă un epigramist simte nevoia să dea explicații în paranteză, înseamnă că îi lipsește un lucru (talentul).

S. CĂPĂȚINĂ, Sinaia  
Schita dv. e excelentă, Din păcate a apărut sub semnătura scriitorului V. Pankov, în «Veac Nou» nr. 12/69. În orice caz ați copiat-o destul de bine.

DEOCAMDATĂ, NU!  
Viorel Teac, Liviu Cimpeanu, Aurel Vi-ziteu, Alexandru Voica, Mihai Butnaru, Ovidu Druja, N. Marcu, Ovidiu Popescu, Costin —Buftea, Caracalețeanu Al., Ion Marinescu, N. Pleșca, Mihaela Vantie, Bătrinu—Loco, Nimu Dorin, Const, Ioniță, Iureșteanu Emil, Piurescu—Iași, N. Plopușor, Ioan Vladimir, Carmen Foța, Kett Groza Ioan, Octav Săndulache, Vasile Coman, Nicolae Coman, Nicolae Magherlic, Brădița Nicolaescu, Mircea Banciu, Nicolae Horvat, Cristina Stănescu, Alexandru Nica.

## SAREA ÎN BUCATE

Se pare că în urma unor măsuri luate de Uniunea județeană a cooperativelor de Consum Tulcea, o serie de C.A.P.-uri vor trebui să se reprofileze. Mai clar spus, C.A.P.-urile aprovizionate de cooperativa de consum din comuna Sarichioi sint nevoite să-și înființeze sectoare avicole.

Aceasta deoarece, în urma dispozițiilor primite din partea forului județean, cooperativa de consum sus-citată nu vinde C.A.P.-urilor sare-buigări pentru ovine dacă nu i se aduc la achiziții... pene și fulgi. Or, C.A.P.-urile, neavînd sector avicol, sint în... pană de pene! Cum pînă în prezent nu s-a descoperit metoda de a se obține de la berbec nici fulgi și nici pene, e clar că cei care au dat această dispoziție... au făcut-o de oaie.

În fața alternativei: aduci pene, îți dăm sare, n-aduci pene, sare ioc, conducîrile C.A.P.-urilor n-au altceva de făcut decît să achiziționeze deocamdată ouă, să instaleze incubatoare și să aștepte pînă vor crește puii rezultați. Apoi să-i sacrifice, să-i jumulească, să ducă fulgi la cooperativa de consum și, să... obțină sarea. Mai simplu nici că se poate.

La timpul său, capra aducea ieziilor «drob de sare pe spinare». De unde o fi cumpărat-o? Desigur, nu de la cooperativa de consum din comuna Sarichioi, pentru că... mergeau fulgii.

Serios vorbind: nu cunoaște nimeni de la Uniunea județeană a cooperativelor de consum Tulcea povestea cu «Sarea-n bucate»?...

Vin oamenii după sare la cooperativa, și acolo... se sare peste cal!

## «URZICA» REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25  
Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15  
Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic  
«Casa Șcintei» 44.601



# URZICO

## DE DEPARTE-ȚI SCRIU



### URZICO,

La Uzinele chimice din Valea Călugărească a fost angajat în funcția de pompier Florea Aurel, care s-a recomandat drept un mare priecup în materie. Pentru a se documenta asupra felului în care sînt dispuse încăperile, ușile, cișmelele și canalele, pompierul nostru a cercetat atent toată uzina pînă ce a dat de cheile de la una din casele de bani. Din acel moment, în loc să fie în continuare preocupat de probleme pompieristice, a început să fie preocupat de felul în care să folosească banii luați din safé-ul cu pricina. Și a găsit rezolvarea destul de repede. S-a pus pe chefuri în localurile șic din Sinaia și București în compania unor «distinse» persoane de extra-mini-jupe, «sentimentale» și mai ales gurmănde foc! După ce a prăpădit pe fripturi, gustări și băuturi super-fine vreo zece mii de lei, Florea s-a înapoiat la întreprindere ca să facă mai departe pe pompierul, dar n-a mai apucat să se ocupe de asemenea treburi pentru că a fost invitat la altă adresă, unde niște tovarăși erau foc! Înainte însă să părăsească serviciul i s-a acordat

titlul de «pompier fruntaș în stîns... banii uzinei!»

*S. Andrei, Valea Călugărească*

### DRAGĂ URZICO,

După o îndelungată dar nu bine calculată socoteală, la I.A.S. Buciumeni s-a trecut la construirea unui saivan, în care, după ce i s-a pus și acoperiș, au fost instalate zeci și zeci de ovine. Spuneam mai sus că, de la început, n-a prea fost în regulă cu acest saivan, deoarece, din lipsa unor materiale de bază ca stuf, stufit, lemnărie ș.a.m.d., construcția s-a realizat din tot soiul de materiale mai puțin indicate pentru asigurarea ținerii pe picioare a saivanului respectiv. Cu chiu cu vai, lucrarea a rezistat totuși la viscole și apoi la capriciile sezonului ploios, dar, din cauza insistenței timpului nefavorabil, au trecut urgent în lumea «de apoi», fără ajutorul abatorului, zeci de miei și oi aflate în saivan. Cică acum s-au gîndit cei de la I.A.S. Buciumeni să facă în așa fel încît această construcție să devină un bun adăpost. Mă rog, foarte bine, numai să nu fie ceva făcut de mintuiață. De aceea cred

că reparațiile la acest saivan trebuie începute, nu așa, la întîmplare, ci de la o—i, oi!...

*George C. com. Buciumeni, jud. Ilfov*

### URZICO DRAGĂ,

O vreme, lui Wenzon Antoniu din comuna Lenaheim, județul Timiș, i s-au dat în grijă tot soiul de materiale de construcție cu care urma să se ridice o clădire de interes public. Dar ce să vezi, cînd să privească în scripte persoana venită de la județ special pentru acest lucru, a constatat că Wenzon a omis să treacă în acte materiale în valoare de aproape șase sute de mii de lei! Ca să nu pomenesc decît despre carton, var, țigle și sîrmă, care nu numai că n-au fost găsite în evidențe, dar n-au fost găsite, de prost ce au fost gospodărite, nici în magazie... Cit despre cele zece mii de kilograme de ciment care s-au pietrificat, ce să mai vorbim!

După cele întîmplate nu mai încapă îndoială că alegerea lui Wenzon în postul de «inger păzitor» peste atîtea bunuri n-a fost prea inspirată, că, uite, din ce a avut pe mină i-au

scăpat printre degete mai toate materialele, chit că printre ele erau și ditamai suluri de carton asfaltat.

Și acum urmează scena finală: momentul cînd «ingerul păzitor» dă de dracul!...

*Lică Parait, Timișoara*

### URZICUȚO,

La noi, în Năvodari, funcționează pe lîngă Uzina de superfosfați și acid sulfuric o școală profesională pe băncile căreia învață viitorii operatori chimiști. În această școală, însă, neexistînd încă un director (n-a fost numit cineva pînă în clipa de față), treburile merg după bunul plac al maîștrilor. Unii dintre ei trimit pe elevi după cumpărături, alții aplică metode cam dure de educație, ca de pildă ritmice paime zdrăvene și pumni grei. S-a întîmplat chiar și un accident. Trimis de un maîștru după țigări, elevul Dumitru Comănici din anul II a alergat atît de repede pînă la debit încît s-a împiedicat și a căzut, înapoiindu-se la școală cu capul spart. Nu mai vorbesc de pedagogul Isăroiu care a administrat elevului Vasile Ribu o asemenea rafală de ghionți încît aceasta abia și-a mai putut reveni.

Am consultat prospectul școlii și am citit: «Asigurăm cazarea și masa!» Despre bătaie nici un cuvînt! Pesemne că e o scăpare din vedere că, zic eu, tocmai asta i-ar fi interesat cel mai mult pe cursanți...

*Barbu Grigoriu  
Năvodari, jud. Constanța*

**Rubrică realizată  
de DAN MANOLESCU**

# DIN JURNALUL LUI RĂDUCU

de VERONICA BERTOLI

I-am invidiat întotdeauna pe oamenii mari. Ce bine e de ei! Fac tot ce vor. Nu ca noi, bieții copii. Eu, de exemplu, n-am voie să văd filme cu Jean Marais fiindcă nu sînt cu desene animate. N-am voie să mă plimb cu trotineta decît dacă mă ține bunicul de mînă. N-am voie să mănînc prea multă ciocolată, în schimb sînt obligat să mănînc toată supa din farfurie. Dar oamenii mari pot să facă tot ce doresc. Dintre toți, cel mai mult îl invidiam pe tata. Fuma, se ducea la cinema, la teatru și chiar la restaurant cînd poftea. Fără să-i ceară măcar o dată voie bunicului. Dar am observat că de la o vreme tata n-o mai duce așa de bine. Tot timpul se plînge că n-are voie să facă asta, că n-are voie să facă aia... Cînd e chemat la telefon, îl aud mereu că răspunde cam așa:

— Mi-e imposibil să mă pronunț...

— Nu, nu pot să iau nici o hotărîre...

— Să urgentez? Ce idee! Eu nu-mi pot îngădui să urgentez absolut nimic...

— Regret, dar eu nu-mi pot permite să mă ocup de asemenea chestiuni minore...

— Într-o problemă ca asta mi-e cu neputință să-ți răspund pe loc da...

Nu pot să-ți răspund nici nu... De fapt, nu pot să spun nici da, nici nu...

— Regret, dar eu nu-mi pot îngădui luxul să-i cunosc pe toți salariații...

— În privința asta, dragul meu, sînt legat de mîini și de picioare...

Dar nu era legat. L-am văzut eu.

Și cu mama vorbește la fel:

— Ce fericit aș fi dacă aș putea să stau mai mult cu tine! Dar mi-e imposibil...

— Știi doar că eu nu-mi pot permite luxul să mă relaxez în familie...

— Dar ce-ți trece prin gînd, draga mea? Cum îți inchipui că mi-aș putea îngădui să-mi schimb secretara?...

— Sînt nefericit, dar mi-e cu neputință să te iau și pe tine. Nu mai sînt locuri în mașină...

— Sînt nevoit să-i duc miine seară cel puțin o sticlă de coniac franțuzesc...

DAN HAYON

SITUAȚII

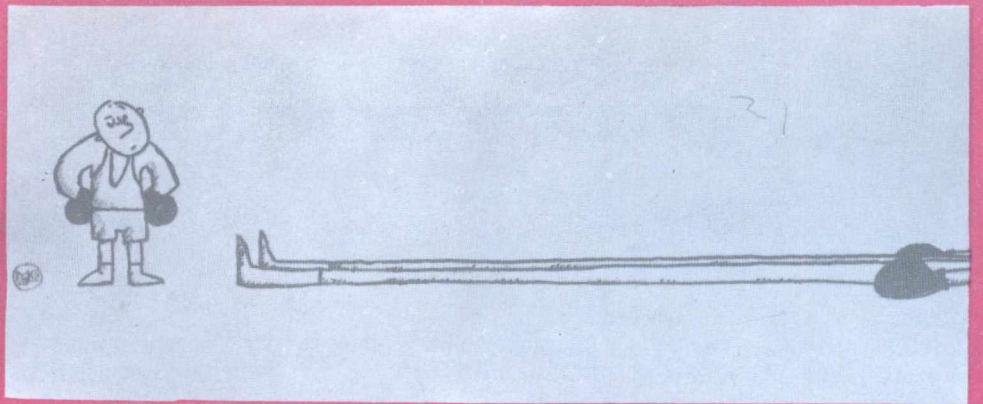


— Cine? Persoana aceea? E translatorea, dragă. Eu n-am voie să nu fiu amabil cu subalternii mei...

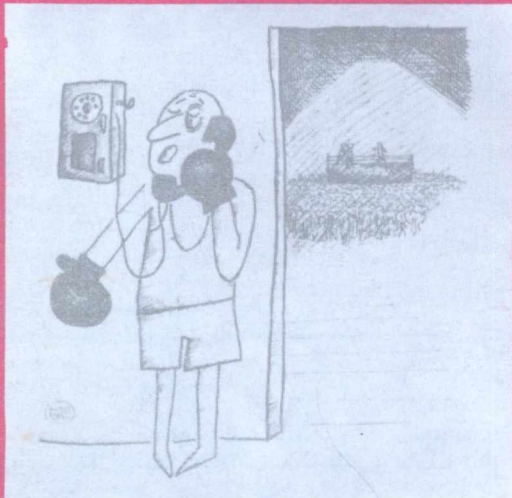
— Știi foarte bine că mi-am interzis orice distracție. Mi-e imposibil să te însoțesc la teatru...

— Categoriec nu! Nu-mi pot permite să plec de acolo înainte de ora trei dimineața. E vorba doar de o recepție oficială...

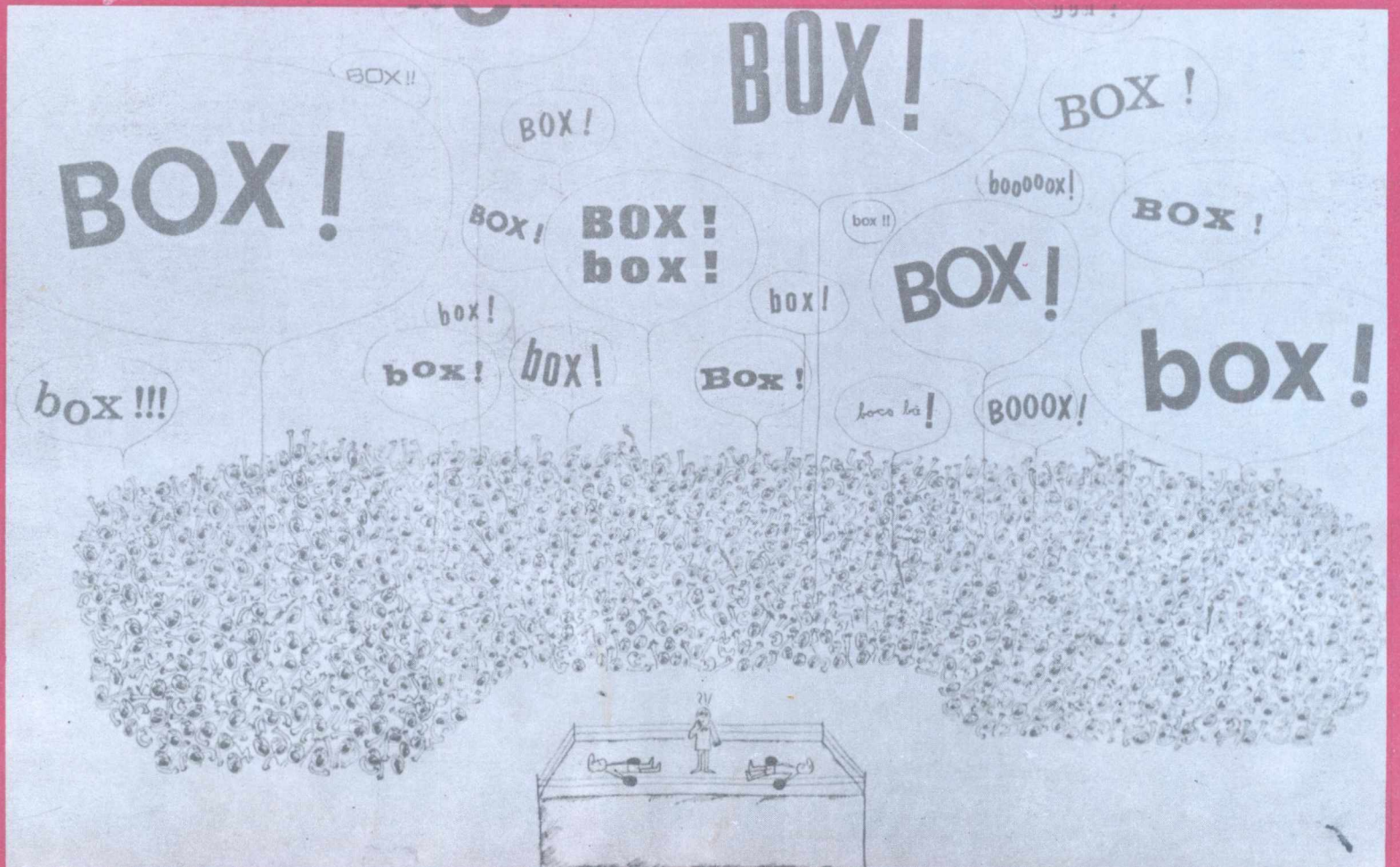
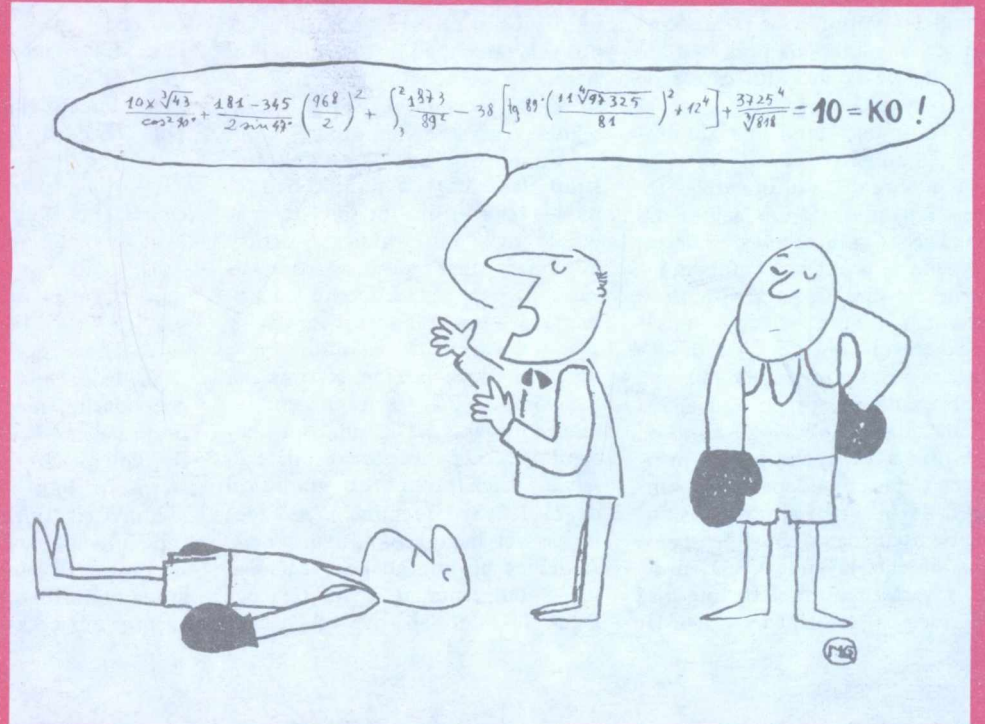
Săracul tata! Zău că nu mai e de invidiat deloc. Nu mai are voie să facă nimic. Și știți de cînd? De cînd a fost numit director.



DIN EXPOZIȚIA DESCHISĂ CU OCAZIA CAMPIONATELOR EUROPENE DE BOX



— Alo, miliția? Mi-a fost furat un meci!...



Desene de MIHAI GROSU